

NAŠ DOM

List slovenske družine

Izhaja prvega vsakega meseca.

Velja na leto 20 din; posamezna številka 2 din.

Čekovnega računa številka 13.577 (»Naš dom«, Upravništvo Maribor).

Naslov: Uredništvo »Našega doma«, Maribor, Koroška cesta 5.

Uprava »Našega doma«, Maribor, Koroška cesta 5.

Dopolnilnica

(Fr. Bizjak, Maribor)

- RA . . . . . ? Slatinsko zdravilišče
. RA . . . . . ? Prometno sredstvo
. . RA . . . . . ? Očak
. . . RA . . . . . ? Drag kamen
. . . . RA . . . . . ? Glavno mesto evrop. drž.
. . . . . RA ? Žensko ime

Vladar sveta

(Mirko Rojic, Maribor)

Zlogovnica

(Mikel-Maksl, Maribor)

Iz zlogov: bel - bo - bo - čan - če - da - e - hinj - je - je - ka - kjer - ko - le - lem - li - reč - ros - ru - sar - sen - te - va - za - za - zen - zi - zob — sestavi enajst besed, in sicer: 1. veznik, 2. grški bog, 3. pomoč človeka, 4. neprilika, 5. gorenjski prebivalec, 6. travnik, 7. mesto v Palestini, 8. prebiva v njej

otrok, 9. posoda, 10. delavec v gozdo, 11. začimba (rastlina) — Ako si prav rešil, ti povejo črke slovenski pregovor.

Lepi kraji

(Castor in Polux, Maribor)

Račun

(M. Rojic, Maribor)

Račun za g. X		
Predmet	Din	Opomba
Čajno maslo	6	
Marmelada	5	
Hrenovke	1	
Pšenična moka . . .	5	
Sladkor	5	
Mast	2	
Ržena moka	5	
Sardine	7	
Rezanci	6	
—	—	
Skupaj	42	

Katere narodnosti je ta mož?

(Nadaljevanje na 3. strani ovitka)

NAŠ DOM

September 1937

Sreda	1	Tilen
Četrtek	2	Stefan
Petek	3	Ida
Sobota	4	Rozalija
Nedelja	5	Angelska
Pondeljek	6	Mang
Torek	7	Regina
Sreda	8	Mala Gospojnica
Četrtek	9	Peter Klav.
Petek	10	Nikolaj Fol.
Sobota	11	Pulherija
Nedelja	12	Ime Marijino
Pondeljek	13	Notburga
Torek	14	Poviš. sv. križa
Sreda	15	Katarina Genov.
Četrtek	16	Ljudmila
Petek	17	Lambert
Sobota	18	Jožef Kup.
Nedelja	19	Januarij
Pondeljek	20	Evstahij
Torek	21	Matevž
Sreda	22	Mavricij
Četrtek	23	Tekla
Petek	24	Rupert
Sobota	25	Kleofa
Nedelja	26	Ciprijan in Justina
Pondeljek	27	Kozma in Damijan
Torek	28	Vaclav in Ljudmila
Sreda	29	Mihael
Četrtek	30	Hieronim

1 Že klopoče-
jo klopotci
po goricah,
jesen se bliža. Pra-
vijo: kakršen je
sv. Tilna dan, taka
je potem vsa je-
sen.

Nič kaj prazničen ni ta mesec. Male Gospojnice, tega ljubkega praznika, ki nas spominja rojstva Marijinega, že ne praznujejo več povsodi. Ali v tiste blagoslovljene dni od Velike Gospojnice do 15. septembra je vtkanih polno tihih spominskih dni na Marijo.

12 Najlepsi nje dan je praznik nje-
nega godu, ki ga opravljajo po-
sebno slovesno v Rušah na »ru-
ško nedeljo«. »Na ruško nedeljo v Rušah
vse muhe v murkah snejo, zato jih po-
zneje ni več toliko videti,« pravijo po
Dravski dolini.

O Marijinem imenu nam pripove-
duje stara legenda tole:

Po placi špancira en vrli soldat,
en vrli soldat, en mlad vojak,
srečalo ga je eno mlado dekle,
v srce se mu je dopadlo dekle.
Prišel jo je za belo roko,
na krčmo jo je peljal
no ji godce najel.
Dekle mlado se mi joče močno,
Vojak pa jo vpraša tako:
»Le kaj ti fali?
Ali ni piti zate?

Mati »motijo püter«

Ali niso godci zate?«
 »Je že piti zame
 inoj so godci zame,
 meni je le žal za devištvo moje,
 za devištvo moje,
 ki ga imela več ne bom.«
 Vojak jo je vprašal:
 »Kakih ljudi si ti?«
 »Jaz sem ubožnih staršev,
 no pobožnih ljudi.«
 Vojak jo je vprašal:
 »Kako ti je ime?«
 »Moježa imena je Marija ime.«
 Vojak mi pokrukne, nekaj zaspi,
 čez majheni čas se že prebudi.
 V srce ga je peklo Marijino ime.
 Vojak jo je vprašal:
 »Kakih ljudi si ti?«
 »Jaz sem ubožnih staršev,
 no pobožnih ljudi.
 K nunam bi me dali,
 ali nimajo plačati s čim.«
 Vojak jo je prijel za belo roko,
 v klošter jo je peljal
 in nunam jo je prek dal:
 »Le učite jo lepo, saj bo nuna tako!«
 Oj dekle mlado zmerom
 v molitvah kleči,
 da sama Marija ž njo spregovori:
 »Zdaj je umrl tvoj prijatelj,
 ki je šonal moje ime,
 moje ime no devištvo tvoje.«

Studentje se vračajo s počitnic v šole, letoviščarji se spravljajo nazaj v mesto, lastovice se zbirajo na dolgo pot, še sonce se obrača od nas na južno stran neba. »Zbogom! Zbogom!« se glasi otožno slovo.

Pastirci pa hite na pašo in, ko prvokrat ženejo, privežejo kravam nekaj repa, češ, da potem rade skup ostanejo. To je veselja na paši! Piskre trejo, »bobičkajo«, »svinjkaajo«, »grmičkajo«, »konjičkajo« — kaj je teh pastirskih iger, popisanih in še nepopisanih! Ko se vračajo, treba ogenj pogasiti, »da si hudič ponoči ne more kuriti.« Potem pa:

Trdi vampič, trdi rep,
 zdaj le domó hi ho hep!
 He, ho, hi,
 hajs no ští,
 dje no djo,
 hej domó!

23 Danes sta noč
 in dan enako
 dolga. Odslej
 se dan krajša in sonce
 pojema. Kmečko
 leto se bliža kraju. S
 polja se vrača življe-
 nje v hišo in hlev:

Bog daj, da bi
 bili polni skednji in
 kašče!

Na Kapli: Živina gre na pašo

Pogled v svet

Kdo vodi narode sveta?

V časnikih beremo to in ono ime, pa si pogledjmo, kdo so tisti možje, ki danes vodijo narode sveta!

Sv. oče Pij XI.

Papeža nesejo na balkon cerkve sv. Petra, da odtod blažoslovi vesoljni svet

Sv. oče Pij XI.

Poglavar katoliške Cerkve, ki vodi čoln sv. Petra v teh burnih časih, je izpolnil letos 31. maja 80 let, papež pa je 16. leto (od 6. februarja 1922).

Sv. oče Pij XI. je papež katoliške akcije. S svojimi pastirskimi pismi, ki jim pravimo enciklike, je pokazal katoličanom in vsemu človeštvu pot, po kateri nam je iti, da bo na svetu mir Kristusov v kraljestvu Kristusovem.

Vodniki narodov so od danes na jutri: danes še jim ljudstvo ploska in kliče »živio«, jutri že so pozabljeni. Eden pa je vodnik, ki človeškemu rodu že blizu dva tisoč let sveti z lučjo Resnice in mu govori z božjo oblastjo; ta je papež in zaman se zaganjajo peklenške sile v skalo, na katero je postavil Jezus Kristus svojo Cerkev.

Mussolini

je voditelj italijanskega naroda; »duče«, to je: vodnik, mu pravijo Italijani.

Pred 54 leti se je rodil kot sin ubogega čevljarja. Študiral je za učitelja. Bil pa je upornega duha; zato je šel v Švico, delal kot zidar in organiziral delavce. V svetovni vojski je bil kaprol in ga je na fronti hudo ranilo.

Po vojski si je organiziral svojo fašistično stranko in l. 1922., ko mu je bilo 39 let, je primarsiral na čelu svojih pristašev nad Rim in je prevzel oblast. Od tedaj je gospodar Italije in prijatelj in nasprotnik mu morata priznati, da je vzbudil v svojem narodu toliko življenjskih sil, da je Italija danes ena najveljavnejših držav na svetu.

»Veruj, ubogaj, bojuj se!« to so dučejeve zapovedi Italijanom.

Mussolini

Hitler

Hitler

je »firer«, to je: vodnik, Nemcem v Nemčiji. Rodil se je pred 48 leti na Avstrijskem. Tudi on je iskal kruha pri zidarjih, bil je risar in slikar. Pred svetovno vojsko je šel na Nemško, potem pa z nemško vojsko prostovoljno na fronto. Ko se je vrnil, je začel organizirati svojo nacionalno socialistično delavsko stranko in se je že l. 1923. hotel s silo dokopati do oblasti. Takrat mu je spodletelo in zaprli so ga. Namesto 5 let je sedel le pičlo leto. Ko so ga izpustili, se je še z večjo vne-mo lotil agitacije in kaj kmalu si je nabral toliko pristašev, da mimo njega ni bilo več mogoče vladati. Štiri leta so minula letos januarja, kar je prevzel oblast v Nemčiji. Njegovi pristaši verujejo vanj, kakor da ni navaden človek, ampak nekakšno napol božansko bitje.

Beneš

je predsednik češkoslovaške države. Pred vojsko je bil profesor v Pragi, med vojsko pa je v Švici in v Parizu pomagal Masaryku pri ustvaritvi češkoslovaške države. Štiri in trideset let mu je bilo, ko je l. 1918. prevzel zunanje ministrstvo nove države. Ustanovil je »malo antanto«, to je zvezo med Jugoslavijo, Romuniji in Češkoslovaško, da brani samostojnost teh treh držav zaveznic. Okoli 50 let mu je bilo, ko je za Masarykom postal poglavar češkoslovaške države. Zdaj je star tri

Roosevelt

in petdeset let. Kot moder ljudski vladar je utrdil prijateljsko nam državo, da je zvest branik miru.

Roosevelt

Roosevelt (izgovori: ruzvelt!) je predsednik Združenih držav Severne Amerike. Star je 55 let in je bil poprej advokat.

Ko je grozil Ameriki gospodarski polom, je krepko prijel za vajeti in prisilil bogate ameriške tovarnarje, da so znižali svoje ogromne dobičke in zvišali delavcem plače. Čeprav ni katoličan, je vendar javno priznal, da človeške družbe ni mogoče drugače rešiti revolucije, kakor v duhu onih smernic, ki jih je pokazal s svojimi enciklikami papež Pij XI.

Beneš

Kemal

Gazi Kemal

Včasih smo brali o Turkih, da imajo po več žen, zaprtih v posebnem prostoru, ki se mu pravi: harem; nihče jih ne sme videti, in kadar gredo iz hiše, si morajo obraz zakriti s tenčico.

Toda v današnji Turčiji vsega tega ni. Ni haremov, ne vidiš pokritih ženskih obrazov, ne vidiš moških s fesom in turbanom. Vse to je bilo in je minulo. Danes je na Turškem kakor drugod v Evropi.

Svobodomiselni in napredni Kemal paša, ki je predsednik turške države, je odpravil stare šege in Turke »moderniziral«.

Kemal paša, ki je vodnik Turkov, je doma v Solunu in mu je zdaj 58 let. Svojo prestolico ima v Ankari v Mali Aziji in ne več v Carigradu, kot nekdanji turški sultani.

Čang Kaj Šek in Hirohito

Časniki nam pišejo o bojih med Kitajci in Japonci, kako Japonci vdirajo na Kitajsko in si osvajajo kraj za krajem, deželo za deželo, in prav te dni beremo imena mest, ki so nam znana iz poročil naših slovenskih misijonarjev, kako krvavo sta se tam sprijela ta azijska naroda.

Tisoč in tisoč let je stara kitajska država in je največja na svetu; saj je Kitajcev, kolikor vseh Evropevcov, to je blizu pol milijarde. Toda kakor že tolikokrat v zgodovini, je tudi zdaj razcepljena in vsak general bi bil rad sam svoj vladar. Čang Kaj Šek, znameniti

Čang Kaj Šek

Hirohito, japonski cesar,
»nebeški sin«

vojskovodja, ki mu je zdaj 49 let, jo skuša zediniti in obnoviti nje moč, da ne postane plen drugih narodov.

S svojih otokov pa prežijo na Kitaj so-sedi Japonci. Ta žilavi, 70 milijonski narod, ki je čisto po evropsko oborožen, goni želja, da bi zavladal nad ogromnim ozemljem Azije. Japonci pravijo, da grozi Kitajcem boljševiška nevarnost; to nevarnost da hočejo preprečiti. Vedo pa Japonci tudi, da krije kitajska zemlja bogate zaklade rud, ki bi jih Japonci radi imeli.

Vorošilov

Staljin in Vorošilov

sta gospodarja v ruski Moskvi, kjer je prestolnica Zveze sovjetskih (komunističnih) držav.

Staljin je Gruzinec, doma na jugu ruske dežele. Star je 58 let. V mladosti je bil pravoslavni bogoslovec, pa so ga iz bogoslovja nagnali. Zdaj je vodnik brezbožnikov in komunističnih revolucionarjev ter poglavar ogromne države, ki je velika za 86 Jugoslavij.

Vorošilov je Ukrajinec in dve leti mlajši od Staljina. Dvanajst let je že na čelu boljševiške vojske kot nje najvišji poveljnik.

Kam vodita ta moža ruski narod?

Iz svetovne vojske so nam v spominu krotki in pohlevni ruski ujetniki, ki so delali pri nas po kmetih. Kako je mogoče, da se domovina teh krotkih mužikov zvija v tako strašnih bolečinah? Ali bo iz krvi in

trpljenja zrastle nova Rusija, Rusija, o kateri so nje najboljši sinovi verovali, da je na dnu svoje duše božja, Kristusova?

Iz Moskve veje duh nemira in, oznanjujoč neko megleno bratstvo, enakost in svobodo, grozi porušiti prestole in oltarje.

Za ta namen si podajata roko proletarski boljševizem in meščansko framasonstvo, kakor priča slika v prostorih framasonske bratovščine v Parizu: Podoba revolucionarja vidite na njej, nad njim je geslo francoske revolucije pred sto leti: *liberté, égalité, fraternité* (svoboda, enakost, bratstvo), ob njem izpraznjen prestol, pod njim pa tiara (papeška krona) v prahu in duhovnik pobit.

To hočejo revolucionarji sveta: porušiti prestole in oltarje in razvneti krvav požar, ki bi razdejal današnji red in ga prevrnil.

Podoba v prostorih framasonske bratovščine v Parizu

»Denar — sveta vladar«

Možje, ki jih poznajo le njihovi najbližji, sedijo v svojih pisarnah in vodijo usodo narodov; to so ravnatelji velikih svetovnih bank, ki gospodarijo nad denarjem in bogastvom sveta...

Beremo včasih o vojski tu ali tam. Vojaki hite navdušeno v boj — ali na račun njihove krvi se bogati velebankir; narod zoper narod je naujskal, da mu njegove tovarne orožja zaslužijo...

Tu ali tam se iznenada razvname prepir med dvema narodoma. Kaj je vzrok? Morda razglašajo, da se bojujejo za čast in pravico — v resnici se tepejo za bombaž, za rudnike, za petrolej...

To je silna moč, ki jo imajo veliki denarni mogotci, ko držijo na svojih zlatih vajetih čestokrat usodo celih narodov.

Domišljija in resnica

G. župnik in njegova družba.

V prikupljivih Pišecah pri Brežicah je bil za župnika precej let blagi ter originalni g. Anton. Bil je krepke postave, močnega glasu, dobre volje ter izredno gostoljuben. Preden je stopil v bogoslovje, je služil cela tri leta vojake. Na dolgotrajno vojaško službovanje je bil ponosen. Posebno mlajšim je rad pripovedoval, kako je vztrajal junaško na straži, se odlikoval na manevrih in je bil ljubljeneč celega bataljona.

V Pišecah je imel dobri gospod dva prijatelja, s katerima se je sprehajal malodane dnevno od župnišča do Agreža proti koncu vasi, kjer so trojici postregli z izbrano kapljico in v poletnem času s prijetno ohlajenim pivom.

Navaden človek rabi od pišečkega farovža do Agreža nekaj minut. G. župnik, stari trgovec Gerec in vpokojeni postajenačelnik Pleteršnikov Pepo so korakali celo uro. G. župnik z glasno ter glavno besedo je krilil ter mahal z rokami na sredini, od desne mu je pritrjeval ali se smejal g. Gerec, z na hrbtu prekrizanimi rokami je vztrajno molčal debelušasti ter majhni Pepo. Gospodje so postajali na vsakih pet korakov po cele četrte ure.

G. Tone je imel vsak dan toliko novic ali pa spominske krame, da med hojo ni bilo mogoče vsega sesuti iz grla ter z jezika. Takle dnevni zlet k Agrežu je trajal 2—3 ure. Če je bil kateri od prijateljev zadržan, bolan ali od doma, sta ostala tudi druga dva doma.

Leta 1908. se je piscu teh vrst ponudila prilika, da sem spoznal dobro pišečkega g. župnika, ki je bil tedaj v najboljših letih proti štirideset.

Pred nedavnim umrli g. kamniški župnik Franc Božiček je bil v Pišecah za kaplana. Obiskal sem ga v počitnicah kot bogoslovec prvoletnik ter sorodnik. Po nekaterih dneh sva si bila najboljša z g. župnikom, kateri je naletel v meni na vernega poslušalca svojih doživljajev in spominov.

Hügelsberg.

Za pišečkim župniščem in cerkvijo so po precej strmih pobočjih vinogradi. Nad vinogradi so travniki, sadovnjaki, njive in precej strmo ter visoko stoji gotovo še danes mična hišica z nemškim imenom »Hügelsberg«. Domačijica na hribu je služila za letno bivališče priletni ter samski gospodični, katere ni poznal nikdo pod drugim imenom kakor: Hügelsbergerica. Bila je iz Gradca, prijazna ter postrežljiva. Vsako poletje je pripeljala s seboj na počitnice po tri mlade ter živahne gospodične, ki so prinašale za dva meseca precej mladostnega življenja v sicer tihotne Pišce.

Dasi je bilo od farovža na Hügelsberg precej strmine, jo je g. župnik večkrat rad zmagoval, saj je bil pri lastnici prijaznega doma in mladih letoviščarkah vsikdar dobrodošel s krošnjo svojih izrednih doživljajev, katere je znal tako povedati, da si jih kar verjel, čeravno so bili dostikrat precej neverjetni.

G. župnik je jemal s seboj tudi mene na zabavne zlete na Hügelsberg, kjer je bilo vsikdar kratkočasno in se nama ni skoraj nikoli mudilo navzdol proti župnišču.

Nekega popoldne je nanesel pri Hügelsbergericah pogovor na turistično, ki je bila tedaj še v prvih povojih. G. župnik je posegel tudi v to poglavje z odločilno besedo, ker je prehodil najvišja koroška ter kraška pogorja, ko je bil na vojaških vajah ter cesarskih manevrih.

Ko se je župnik takole ponašal, na kakih hribih je že vse bil, je pripomnila gospodična Hilda: »Prečastiti, gotovo ste že bili bogznaj kolikokrat na pišečkem Špičeku, ki mu ni niti 700 metrov?«

Župnik je kar debelo in nekako preplašeno pogledal. Glasno se je odkašljaj, tlesnil po obeh kolenih in menil:

»Gospodična Hilda, na svojo sramoto vam moram priznati, da na Špiček še doslej ni stopila moja noga, dasiravno sem v Pišecah že nekaj let!«

Za nadaljnjo nit razgovora so pograbile Hügelsbergerice in so nama na dolgo in široko čebljale, kolikokrat so že bile na Špičeku, kjer ima pišečki baron Moscon na vrhu ograjen prostor za srne in srnjake.

Ono popoldne se je razlilo iz ženskih ust toliko hvale na Špiček ter baronov pašnik za srnjad, da smo določili dan za skupen izlet na oba Špičekova vrha, s katerih smo se nameravali naužiti razgleda, občudovati že bolj višinsko naravo z divjačino, se krepčati in kramljati do večernega hlada.

Gospice so zagotavljale, da je pot mimo Mosconovega grada položna in le proti vrhu bolj strma. Pri najbolj počasni hoji smo lahko v dveh urah na vrhu, kjer bomo imeli dovolj časa za celoten program, katerega si bomo ustvarili med potjo.

Dogovor za izlet je bil sklenjen. G. župnik je obljubil izdaten izletni prispevek v modrem burgundcu in mesnih izdelkih.

Izlet na Špiček.

Petero se nas je odpravilo septembersko predpoldne na goro, ki je bila nama z župnikom še tujka. Izleta so se lotile tri mlade Hügelsbergerice vsaka s svojim brašnom, jaz sem se pa potil pod težo prav obilnega nahrbtnika.

Kolovozna pot nas je vodila mimo pišeškega grada in polagoma se dvigajoče navzgor po skrbno negovanem bukovem gozdu. Vlekli smo se po polževo in to zaradi g. župnika. Neprestano je postajal in nam tolmačil na zgledih v gozdu gospodarsko prebrisanost starega graščaka — barona Moscona.

Kmalu nad gradom smo zadeli na več mestih na kupe bukovega listja, o katerem je trdil g. fajmošter, da so to baronove ledenice. Ženski svet se je naravnost uprl tolikanj smešni razlagi listnatih kopic. Zgovorni gospod se ni dal kar tako ugnati. Gospice je enostavno prijel za roke, jih peljal k zagonetni kopici in je začel v njo štorati s palico in razmetavati gornje plasti. Kmalu je udarila iz izkopane luknje mrzla sapa. G. župnik je pokleknil, segel z roko pod razbrskano listje in privlekel na dan debel kos leda, katerega smo morali vsi otipati in se prepričati, da ne gre za prevaro.

Frajlice se niso mogle načuditi ledu v poletnem dopoldnevu pod neznatno plastjo listja.

Z ledom izpod listja je razpršil g. župnik vse dvome v verodostojnost svojih razlag in pripovedovanj iz preizkušenega življenja.

Gospod Tone je skrbel celo, da se niti prav zavedli nismo, kedaj smo stopili na prvi 665 m visoki vrh, kjer je pričenjala ograja za srnjad. Ograjen je bil obsežen prostor od omenjene točke 665 m do Špičeka 689 m. Zavarovano zatočišče za divjačino je bilo poraščeno s travo, posebno deteljo, prepreženo z malinami, grmovjem in bolj pritlikavim bukovjem. Srninska divjad nas je sicer polukavala od vseh strani, približati se ji pa le nismo mogli, ker so bile gospice preveč glasne in so zaman skušale kolikor toliko v prosti naravi podeče se živali privabiti s sladkorjem in pecivom.

Čeprav so bile plahe, je bilo s srnami mnogo zabave. Medtem ko so ženske čebljale o ljubkih živalicah, si je g. župnik lahko odpočil, da nam je potem s tem večjo vnemo razlagal prelepi razgled, ki se nudi s pravega Špičeka po mični Sotelski ter Savski dolini in utone daleč v Hrvaškem Zagorju pod Zagrebom.

G. župnik je znal za vsak kraj, za vsako cerkev po bližnjih hribih in po ravnem, čeravno je užival ta dan prvič rajsko lepi razgled s tako lagodno dostopnega Špičeka. Poldanski zvon s Sv. gor in Pišec nas je opomnil, da smo prinesli s seboj zlahadne božje darove, katerih ne smemo vlačiti nazaj s hriba.

Poiskali smo si senčnat prostor, pozabili na srne in razgled ter jeli občudovati in uživati dobrote, ki so se skrivale v zavojih frajlic in v mojem težkem nahrbtniku.

Po okusnem prigrizku ter zalitku se je naša iz nižave na hrib prinesena dobra volja potrojila. Iz polnega grla krohotajoči se g. župnik je postal predmet občega zanimanja radovednih žensk. Od vseh strani so občudovale njegovo novo obleko ter čeden klobuk in trdile, da se je oblekel prazniško njim na čast. Gospod je bil vesel pohvale, odložil je suknjo, da bi je ne zmečkal, si prižgal cigaro in menil, da nam zdaj rad kaj pove iz vojaškega življenja, in sicer kaj takega, česar še nismo čuli, da bomo kar strmeli.

Vsi smo bili za župnikov predlog. Vsak je prisedel kolikor mogoče bliže gospodu, da bi mu ne ušla pri rahlo vetrovnem vremenu nobena beseda.

Iz prostaka do korporala.

»Čez nekaj mesecev po prestani rekrutni vežbi sem bil poslan na stražo na Opčine nad Trstom blizu obeliska. Vsaki dve uri me je zamenjal tovariš. V poletni vročini je bilo, ko sem med enajsto in dvanajsto uro v noči opazil, da se bliža nevihta z vso naglico. Ko sem pogledal na oblake in na srdite bliske, sem znal, da se bo to grozno nebesno gorje pripodilo nad mene mnogo prej, kakor me bo tovariš zamenjal.

Vedite, da so poletne hude ure na Krasu vse nekaj drugega nego tukajle pri nas! Tam urezavajo strele ena za drugo, da frči kamenje na vse strani. Če ti prizanese strela, pa te lahko ubije kamen. Po kraških tleh se ljudje skrivajo pred bližajočo se nevihto. Ako svobodno pobegne pred nebesno nevarnostjo navaden zemljan, pa nikakor ne sme vojak na straži! On mora vztrajati, kamor ga postavijo, četudi bi znal vnaprej, da bo uredilo vanj sto grómskih strel!

Ono viharno noč so zatemnili težki ter črni oblaki Trst tako, da nisem videl iz mesta na Opčine niti nočnih luči iz pristanišča. Gosto in grozečo temo so rezali edino bliski, ki jih je spremljalo neprestano grme-

nje. Veter je podil oblake z bliski kakor brzovlak. Že je pričelo udarjati med skalovje levo in desno od mene, da je bilo groza in strah.

Imel sem na straži na rami puško z nasajenim bajonetom, ki je moral vsak trenutek privleči strela kakor strelovod.

Puške nisem smel odložiti iz rok in če bi jo obdržal na rami, bi me bila razkadila strela na drobne kose. Kaj sem storil?

Puško sem potegnil z rame, jo postavil na tla proč od sebe in sem jo držal z desnico samo za jermen. Komaj sem se zavaroval kolikor toliko nasproti strelu, ne da bi prekršil strogi vojaški predpis, že je zablisnilo, kakor bi se bilo odprlo nebo. Neznansko me je pretreslo po vsem telesu, omahnil sem, padel, jermena pa nisem izpustil...

Tako sem ležal omamljen od strele v globoki nezavesti, dokler me ni izmenjal tovariš. Poklicani poveljnik straže je prišel po nevihti gledat in me je dal prenesti v vojaško bolnišnico, kjer so me počasi le spravili spet do zavesti in življenja.

Drugo jutro se odprejo vrata bolniške sobe. Vstopi poveljnik bataljona z več častniki in podčastniki. Eden od podoficirjev poda majorju vojaško puško z upognjenim bajonetom, z razbito cevjo in razcefranim kopitom. Cel je bil na orožju samo še jermen.

Major pokaže raztreščeno puško vsem navzočim, stegne roko proti moji postelji in pravi slovesno:

„Tale mož je stal minulo viharno noč na straži blizu obeliska na Opčinah. Bliski so švigali, strele so udarjale, a junak je vztrajal na svojem mestu. Strela je urezala v konico bajoneta na njegovi puški, spolzela po cevi, jo raztrgala in preskočila v skalovje. Udarec je moža podrl na tla. Še nezavesten in na tleh ležeč ni spustil iz rok orožja. Za njegovo izredno hrabrost in pokorščino ga v priznanje ter pohvalo imenujem za korporala!“

Major mi je segel v roko in za njim še spremstvo. Kmalu sem okrevaval. Gromska strela mi je pripomogla, da sem prišel od čete za pisarniškega korporala.«

Povest o takem junaštvu in še celo nekaj let pred svetovno vojno nas je vse navdala z resničnim občudovanjem.

Župnik je tudi razbral z naših obrazov, da so napravile njegove besede najgloblji vtis. Popil je nekoliko kozarcev burgundca, si prižgal novo smotko in nam je zaupal brez prigovarjanja še ono, kako je bil radi izrednega junaštva povišan iz četovodje v narednika.

Iz četovodje v narednika.

»Na zadnjih cesarskih manevrih po Tolminskem in Krasu so me dodelili kot preizkušenege četovodjo trenu. Ob koncu velikih vojaških vaj so mi ukazali, naj odženem z nekaj gonjači kakih 50 volov do pratežnega

taborišča tretjega kora pod goro Nanos. Na sredi pota smo postali v globoki in ozki dolini pri neki krčmi, da bi se odpočili ter nakrmili in napojili živino.

V popoldanskih urah je začelo naenkrat grmeti topništvo z ostrimi strelji z enega hriba na drugega. Granate so vršele ravno preko krčme, v kateri smo se mudili. Voli, dasi trudni, izstradani ter žejni, so dvignili koj po prvih streljih repe kvišku, buknili preplašeno in v galop navzgor po hribu, po katerem so bile razpostavljene tarče, v katere so se zaletavale granate. Pri pogledu na podivjano živino, ki je bezljala naravnost v smrt, so mi od strahu zagomazeli mravljinci po hrbtu, ker bodo mene okrivili pri poveljniku, češ, da nisem živine dovolj zavaroval. Zadnji volovski repi so zginili izpred krčme navkreber, ko se mi je zablislila rešilna misel. Strgal sem s sebe bluzo, nataknil svojo belo srajco na bajonet na puški in sem jo ucvrl najurnejših korakov za preplašenimi junci. Z zadnjo sapo sem bil na vrhu, po katerem so tekali voli ter mukali v smrtnem strahu. Granate so urezavale pred tarče, za nje in v nje, krog njih pa so galopirali junci.

Ne meneč se za smrtonosne udare granat, sem visoko dvignil puško z belo srajco in začel mahati sem ter tja, da bi ustavil ogenj, ki je grozil s pogibeljo meni in živalim. Nisem dolgo mahal, že me je moral opaziti artilerijski opazovalec in je na mah prekinil streljanje.

Ko je prenehalo strašno pokanje težkih granat, so se hitro pomirili od strahu in bezganja peneči se voli in se začeli kar sami od sebe zbirati krog mene.

Priklical sem gonjače in srečno smo spravili živali s hriba v dolino. Nisem bil niti ob enega vola. Kakor hitro je bila otehta in zbrana živina, se je pojavil divizijski trobentač in me je vprašal, če sem jaz zastavil z belimi signali ostre strele artilerije. Ko sem pritrdil, sem moral z njim pred divizionarja, ki je bil blizu onih topov, ki so grozili s smrtjo meni in 50 volom. Prepričan sem bil, da bom moral še v luknjo, ker sem rešil z manevrov se vračajoči armadi toliko klavne živine.

Pred samim feldmaršallajtnantom sem povedal, kdo sem, zakaj sem mahal s srajco na puški in kako mi je uspelo, da sem obvaroval vole.

General me je potrepljal vpričo oficirskega zbora po rami in povedal, da je videl sam skozi daljnogled, kako sem kljub smrtni nevarnosti reševal državne vole. Pohvalno priznanje je zaključil visoki gospod z besedami:

„Junaški četovodja, od danes ste povišani za svojo hrabrost v narednika!“

Iz junaka v invalida.

Izletniki smo kakor zamaknjeni strmeli v junaka, katerega smo imeli čast osebno gledati v naši sredini in slišati iz njegovih ust, kako se ni bal ne gromske strele in ne udarov granat.

G. župnik bi še bil gotovo spustil katero junaško izza plota svojih bogatih spominov, da ni tedajci zablislilo ter močno zagrmelo.

Planili smo iz zatopljenosti in videli, da se kadi proti nam nevihta, katere radi prenapete zanimivosti župnikovih doživljajev spočetka niti opazili nismo. Koj smo bili na nogah in enoglasnega mnenja, da se lahko otmemo le tedaj, če kar najurneje pobegnemo na Hügelsberg.

Gospice so svetovale, da moramo kar naravnost od našega taborišča navzdol, če hočemo biti čim prej pod streho. Komaj je bil ta nasvet izrečen, že se je razbežala ženska čreda po strmini z glasnim krikom in vikom.

Dekliči so bili mladi, lahki kot srne; dobri g. župnik že precej obilen, bolj trdih sklepov v nogah in pri takih okoliščinah ni mogel zbežljati za lahkonomim ženskim svetom.

Bliskalo je in grmelo, iz gostih oblakov je jelo škropiti, ko si g. župnik še vedno ni bil na jasnem, ali naj bi jo ubral z menoj za razposajenimi žensčinami, ali bi odkrevsal po zložni poti, po kateri smo dosegli brez posebnih težav Špiček.

Še danes ne znam, zakaj se je odločil za nevarni navzdol po gladki hribovski travi, med kopinjem, brinjem in med iz zemlje štrlečim kamenjem.

Stopala sva bolj po strani, da bi gospodu preveč ne drčalo po nevarni strmini.

Dekleta so že vriskala ter halohala iz grabe malo pred Hügelsbergom, ko še nisva bila zmagala niti četrtime strmca.

Neprestano je bliskalo, grmelo, da se je tresel hrib, dežne kaplje so postajale vedno gostejše, z gospoda župnika so kar curljale potne srage in v takem mu je na uglajeni travi spodrsnilo, kakor bi mu bil izpodbil obe nogi hkrati. Pri padcu na travnata tla se je odbil kakor žoga, nato ga je zasukalo počez in se je zakotalil po travi, brinju, trnju in po kamenju, kakor bi spustil pod breg štrtinjak. Siromak se je še lovil z rokama za brinje in trne, a se je vse potrgalo pod njegovo težo in brzino, s katero ga je gnalo strmo pobočje naravnost v grabo med preplašene gospice.

Gospod župnik se je privaljal in prikotatil v naročje na smrt prepadenih frajlic med bliskom, gromom in viharo ploho — — —

Bil je tak, kakor bi ga bili pravkar sneli s križa. Nova listrasta obleka in čedne hlače — — — vse razcefrano na stotine večjih in manjših razčesov, obraz in roke okrvavljene, nogo v desnem gležnju izpahnjeno . . .

Kolika razlika med junakom, ki je ključoval streli na Opčinah, ki je zaustavil granate — in med revežem med nami, katerega je pahnilo v hudo nesrečo lahkomiselnost posnemanje ženske brhkosti!

Z združenimi močmi smo mu pomagali toliko na noge, da je prišepuril in priskakal pod streho na Hügelsberg.

Tamkaj so ga ženske umile, mu omočile rane z arniko in hladile poškodovano nogo z ovitki, namočenimi v očet. Samaritanke so storile vse, kar so znale ter mogle, da bi vsaj oblažile hudi udarec usode.

Gospod župnik je pod usmiljeno streho vedno bolj otekal v obraz, po rokah in gleženj ga je bolel, da je glasno stokal. Obleka in perilo sta kar visela z njega. Radi vseh teh okoliščin je bilo treba misliti na vrnitev v župnišče, kamor bo treba poklicati zdravnika iz Brezic.

Za nesrečo — posmeh.

Naš pomilovanja vredni invalid ni mogel niti stopiti na izpahnjeno nogo, obleka je bila vsa raztrgana, v obraz ga ni bilo spoznati, s prsti na rokah ni mogel prav gibati... Na povratek peš ni bilo niti misliti.

K sreči so imeli na Hügelsbergu majhen voziček, v katerega so vprezale ženske oslička, ki je čul na ime »Hanzl«. Naložili smo stokajočega gospoda komaj in komaj na voz, ga zadelali z odejo od vseh strani, da bi ga preveč ne treslo. Hanzla je prijela gospica Hilda za uzdo, jaz sem pa bil zadaj pri zavori, da bi se nam voz še kje ne prekucnil in bi bila druga nesreča lahko večja od prve.

Nadvse žalostna je bila prepeljava junaka, ki se ni bal ne strele in ne granat, sedaj pa ga je vlekel klavrno vsega razpraskanega in pohabljenega navaden osliček — — —

Že bolj v večernem mraku smo prifurali s hriba v nižino. Pred pošto se je mrha oslovska nenadoma ustavila in ni hotela za nobeno ceno niti za korak naprej. Ni pomagal ne dobrohoten prigovor, ne šiba, osel je stal nemo, mahedral z repom in kopal s prvo nogo po cesti — — —

Z gospodično Hildo sva stala pred veliko zagonetko, iz katere naju je po-tegnil orjaški poštar.

Spoznal je, da nimamo kam, naložil si je invalidnega gospoda štiporamo in ga je hotel sključen pod težo zanesti pri-krito v župnišče.

Vsem popoldanskim smolam se je pridružila ob koncu še ena. Ravno pred favožem sta čakala v skrbeh na gospoda župnika njegova prijatelja: Gerec in Pleteršnikov Pepo.

Pero se mi ustavlja, da bi opisal natančno tale prizor: gospod župnik, razcapan in zabuhel v obraz, na hrbtu goljatskega poštarja — — —

Prijatelja sta se neverjetno debelo zagledala v ta čudni prizor, prasnili v smeh in stari Gerec je pripomnil na glas:

»Gromski strelec, saj smo še vendar daleč od fašnika!«

Gospod Anton je pri tej opazki bolestno vzdihnil in že ga je odnesel poštar navzgor po stopnicah v sobo, odkoder se ni prikazal cele tri tedne.

Nikdo ni smel k ranjenemu razen njegove matere, ki mu je stregla. Jaz sem moral drugo jutro z voznikom v Brežice po frančiškana in zdravnika.

★

Dobri gospod Tone si je upal iz sobe po treh tednih, ko mu je popolnoma uplahnil obraz ter so se mu pocelile roke in noga.

Nikoli ga nisem več slišal, da bi še bil pripovedoval, kako je postal korporal in narednik.

Usodni padec po strmini Špičeka je hitro tako ovenčal z domisleki iz svoje bujne domišljije, da ga je ta še bolj povzdigoval v junaška nebesa nego strela na Opčinah in granate na kraški planoti.

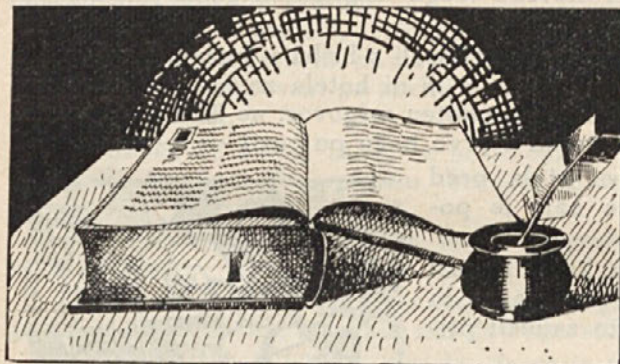
Rusticus:

Čudovito potovanje Martinca iz Podloma

Potem jima je ponudil, naj jesta.

Žeja pa je planil pokonci in udaril po mizi, da je kar poskočila.

»Hej, stric Abadon! Če si domišljujete, da naju boste tako zlepa spravili na oni svet, bo-

ste sami kmalu tam, kjer ni muh...! Prima-ruha! Jaz sem Žeja! Kdo me ne pozna?«

Abadon se je začudil.

»Kaj, jezite se? Ni- kar! Veste, že dolgo let se učenjaki tam zunanaj v svetu trudijo, da bi vse tisto, kar je v jedeh okusnega in redilnega, izločili. Meni se

je posrečilo! Če pojedete to kroglico, vam prav toliko zaleže, kakor cel piščanec. Poskusite!«

Res! Abadon je imel prav.

Tedaj je Martinec zagledal veliko knjigo, ki je ležala na pultu.

»Kaj je to?« je rado-vedno vprašal.

»V teh bukvah je prav podrobno popisana vsa slovenska zgodovina! Kar pogledajta!«

»Ko pa ne razumem!« je vzdihnil Martinec. »Mislim, da ni pisana po naše!«

»Saj res! Knjiga je latinska! No, temu bomo takoj odpomogli...!«

Žeja, ki ni poznal niti

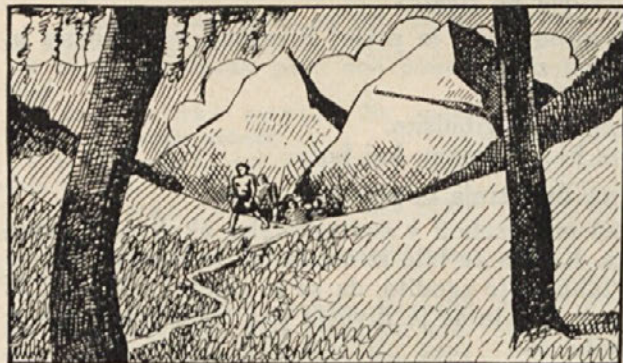

»Primaruha!« je zadovoljno godrnjal. »Moj oče, Bog jim daj nebesa, so vedno rekli: Bolje drži ga, ko lovi ga!«

Martinec pa je jel listati po knjigi in čitati. Na prvi strani je bral:

»V tistih burnih časih je živel visoko v gorah menih blaženega spomina, ki se je ime-

divjih, polnagih divjakov. Popadli so ga, ga zvezali in silili vanj z mnogoterimi vprašanji, ki jih ni razumel. Bili so Slovenci, ki so pridri v te kraje in hodili plenit na Bavarsko, ker se poštenega dela niso hoteli »oprijeti.

»Gnali so ga s seboj.«

(Dalje prihodnjič)

črke, se je potuhnil v ozadje.

Abadon je odprl neki predalček in ponudil Martincu črna očala.

Navdušeno je kriknil: »Sedaj pa znam čitati! Ojej...!«

Medtem pa je Zeja pridno vrtel kljuko na stroju in na dlan so se mu kotalili cekini.

noval Marinus. Od jutra do večera je častil Boga, se postil in pokoril. Nikomur ni storil žalega. Samotnemu popotniku, ki se je v gozdovih izgubil, je rad postregel in mu pokazal pot. Tako je zorel za nebesa...!«

Nekega dne pa je prišla velika množica

Novice z moje police

Konj in osel

Tu neki dan sem poslušal, kako se prepirata konj in osel, kateri je bolj potreben. Konj se seveda ni dal ugnati. Tedaj pa se je razkuril osel in mu je zabrusil:

»Kaj se hvališ in čenčaš! Vas konjev kmalu ne bo več na svetu, ker imajo skoraj povsodi že avtomobile; oslov pa nikoli ne bo zmanjkalo.«

Ciganski katekizem

Vprašali so cigana:

»Kaj je dobro?«

»Dobro je, če sosedu ukradem kuro,« je odgovoril.

»In kaj je greh?«

»Greh je, če sosed meni ukrade kuro.«

»Kvečjemu po jedi eno cigareto...«

Mojemu prijatelju Matevžu je dejal zdravnik, da ne sme kaditi. »Kvečjemu po jedi eno cigareto,« tako mu je rekel.

Osem dni potem je Matevž spet prišel k zdravniku.

»Vidite, sijajno ste se popravili.«

»Ni čudno! Saj jem zdaj po desetkrat na dan.«

»Ne bo tičnik«

Ko so zidali ljubljanski nebotičnik, je prišel Ribničan v Ljubljano in je vprašal rojaka, ki je bil med zidarji:

»Kaj pa bo to?«

»Nebotičnik,« mu je zavil ta po ribniško.

»Saj ne vprašam, kaj ne bo; vprašam, kaj bo!«

Vile na dva kraja in pes tudi

Mariborski gospod je šel na sprehod v šentpetersko okolico. S seboj je vodil svojega psa volčjaka. Ko sta že bila iz mesta, ga je izpustil, naj se naleta. Pes pa je bil hud in tako se je zgodilo, da se je zaletel v kmeta, ki je trosil gnoj. Kmet je nastavil vile in se je divjega psa tako branil, da je ta nazadnje obležal in poginil.

Gospod je kmeta zaradi tega tožil.

»Saj bi bili vendar lahko najprej na drugem koncu prijeli vile, ne pa, da ste mahnili kar z ostrim krajem,« je dejal sodnik.

»Seveda, ko bi se bil pes z repom zaletel vame, ne pa z zobmi!«

In gospod je izgubil tožbo.

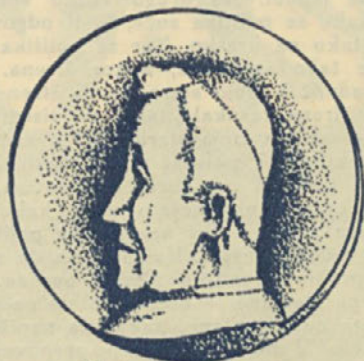
Advokatov telegram

To se je zgodilo še pred vojsko v Mariboru. Tu sta živela dva advokata, ki sta se oba pisala Šmid. Prvi teden meseca julija je eden teh umrl, isti čas pa je šel drugi v toplice na morje.

Advokat Šmid, ki je odpotoval na morje, je poslal svoji ženi telegram, ki ga je pa pismonoša pomotoma nesel in dal vdovi pravkar umrlega advokata Šmida. Kako se je ta zavzela, ko ga je odprla in prebrala:

»Srečno prispel. Neznosna vročina.«

Spominska plošča
(Boruška, Maribor)

Ž O M A V E
T H A Z S A Č
Š A N

Dva, ki bosta izžrebana, dobita nagrado. Rešitev pošljite do 15. septembra na naslov: Ugankarski striček »Našega doma«, Maribor, Koroška c. 1.

Rešitev ugank

v avgustovski številki »Našega doma«

1. Morje: Kdor moliti ne zna, naj se na morje poda!
2. Klasje: Visoko glavo nosi prazen klas!
3. Madžarski napis: Ne pravi kar znaš, ampak pokaži!
4. Kaj dobiš, če vzameš? Brez dela ni jela.
5. V temni noči... Noč ima svojo moč!
6. Črkovnica. Potreba potrebi roko poda.

Prav so rešili: Francka Vavpotič (6); Jože Novak (6); Roth Maks (6); Krečič Boris (6); Tone iz Vojnika (4); Rojic Mirko (6); Slik Oto (6); Jug Franjo (6); Franc Sodja (6); Anton Cesar (6); Jožef Sodja (6); Jožef Mlakar (6); Pečnik Angela (6); Joško Makoter (6); Mariborski firbeci (6); Marjanka Blumer (6); »Fefa iz St. Jurja« (5); Čuček Feliks (3); Weber Emerik (6); Vivat Hinko (6).

Izžrebana sta bila: Pečnik Angela, Smartno v R. dolini in Vivat Hinko, Maribor.

Mojim ugankarjem: Cel kup pošte je nakopičen pred menoj. Radovedno odpiram pisemca. Včasih se mi razleže častljivo resen obraz v poreden nasmeh. Kako tudi ne, saj iz teh pisemc razberem toliko novega in zanimivega. Moja stara me včasih ošine s strupenim pogledom. Nič kaj ji ne gre v glavo, da dobiva starina Striček

toliko pošte. Zdi se mi, da jo muči grozozanska ljubosumnost. Pa naj! Naj pa še ona gre h kakšnemu listu za staro teto, ali pa ji naj Kurenčkova Neška odstopi svoj kotiček za kakšnih pet mesecev v »Slovenca«. — Fefa iz St. Jurja mi je pisala. Ona zna vedno tako lepo napisati. Ob takih ganljivih pismih postane starina Striček ganjen do mokrih solz, ki curkoma lijejo po njegovi kuštravi bradi. Včasih pa je ta Fefa tudi radovedna. Bog ji greh odpusti. Zadnjič me je pobarala, kdaj bo šla Kurenčkova Neška k soldatom. Ja, to pa pri najboljši volji ne vem. Morda pa se Fefi skomina po kakšnem ženskem bataljonu. Za feldvebeljna bi Fefa po mojem spoznanju bila kaj dobra. Krajcpataljon, to bi bila senzacija, ko bi naša dekleta napravila »hura«... sam Ugankarski striček bi pokazal svoje junastvo. Z mokro cunjo bi se postavil v bran in domovina bi bila rešena. — Ja, ljuba Fefa! Obljuba dolg dela. Ali veš, kaj si obljubila za 15. avgust? Da me prideš obiskat. Hotel sem Te slovesno sprejeti. Navsezgodaj sem si nadel frak in cilindar. Na rokah sem imel bele šimi rokavice, moj adjutant pa je držal v rokah gromozanski kup nageljčkov, kako so lepo dišali, khc... khc, se danes se mi kiha po njih. Tebe pa ni bilo. Zastonj je bila govoranca, katero sem se za sprejem naučil. Tako sem jo znal na pamet, da sem jo opolnoči zdrdal brez spodtike... Saj pravim, na ženske se ni prav nič zanesi...! — Tinca iz Dolge gore: Tvoje pismo sem sprejel. Prisrčkana hvala za ganljive pozdrave. Tako so lepi, da jih bom poslal na svetovno razstavo v Pariz. Ampak — pomisli, kako sem se ustrašil, ko si mi pisala, da mi boš poslala v spomin planinke... Jej, do pet me je preplašila ta vest. Planinke si mi hotela poslati. Za sveto božjo voljo, kam pa jih naj denem. Saj še s svojo staro ne vem kam, sedaj pa še bi naj dobil 5 ali 6 planink. Pa lepe bodo, si mi pisala. Ali mar res hočeš, da mi moja stara v ljubosumnosti izpraska oči? Ljuba Tinka, nisem Turek, zadosti mi je moja stara, tiste Tvoje planinke naj lepo doma ostanejo. Morda pa si se zmotila, hotela si menda reči, da mi boš poslala planike. O, te pa te! Planinke so brhka planinska dekleta, planike pa krasne planinske rože. Zate pa se prav topla priporočam...! Jože iz Maribora. Viš, kako človeka nosi usoda. Pred nedavnim si bil tam blizu Lotmerka, zdaj si pa »fantič v Maribor privandrov«... In Tvoja želja, da bi Te v cajtenge porinil? Hm, ne vem, kako bi to napravil. Prevelik si, da bi šel v cajtenge. Bodi zadovoljen, da Te ne vlačijo dosti po listih. Če hočeš, da boš prišel v cajtenge, moraš postati vsaj tako slaven,

kakor je bil Karl May... ali pa cesar Čirumurcev v tisti deželi, ki se ji pravi Indija Koromandija... Se eno pismo sem iz med mnogih odprl. Napisal mi ga je neki Iščiga. Sment, takega imena pa ni v nobenem adresarju. Prešnofal sem adresar cele dravske banovine, pa tega imena ni nikjer. Našel sem sicer čudna imena, na pr. Jurij s puško, Pavliha itd. Ali Iščiga se pa ne piše noben človek. Morda si me pa hotel potegniti. Dobro! Si me pač potegnil, toda drugič me ne boš, ker osel (pa ne mislite, da sem to jaz) gre samo enkrat na led. Torej, ta nesrečni Iščiga me na dolgo in široko izprašuje, kaj je novega po svetu, kako se politika suče itd. Če bi hotel na vsa vprašanja tega Iščiga pošteno odgovoriti, bi moral napraviti po vzgledu Kurenčkove Nežke peturno predavanje. Ker pa smo mi moški bolj kratkih besed kakor na pr. Nežka, Fefa, Francka, Angelca itd., zato tako stvar bolj na kratko povemo. Novega na svetu ni prav nič, razven vsak dan sveže žemlje pri peku. Pa bo kdo rekel, vojska na Kitajskem. Da bi takšnega koklja brcnila. Vojska še sploh ni prenehala po letu 1914. Enkrat se skregajo na enem koncu Evrope, drugič zopet na drugem koncu. Za spremembo včasih tudi v deželi vzhajajočega sonca. To kreganje

bo trajalo tako dolgo, dokler ne bo ljudi srečala pamet. Na drugo važno vprašanje, kako se politika suče, bi ti odgovoril prav tako na kratko. Ker se politika suče, je tako zasukana, kakor štrana. Ko sva zadnjič z mojo staro delala štrane, se mi je štrana zasukala tako, da nisem vedel ne jaz, ne moja stara, kje je začetek in kje konec. V politiki je tudi tako. Zato pustim politiko pri miru, ker nočem, da bi se tudi meni zmešalo tako, kakor je zmešana politika. Pri nas imamo politike, ki so vedno zmešani. Hvala Bogu, da zmešani politiki trenutno nimajo besede. Če bi jo pa slučajno le dobili, potem pa nam drugega ne preostane, kakor da napišemo na meji: V norišnico vstop prepovedan! — V mednarodni politiki ni nič boljše! Tako dolgo so diplomati modrovali, sejali in vodili razorožitvene konference, konference za nevmešavanje, dokler se jim niso štrane popolnoma zmešale. Nastal je gordijski voz. Ker ga pa ne znajo razvozlati, zato bodo vzeli meč in ga z mečem presekali... Sekajo ga trenutno kar na dveh mestih: V Spaniji in na Kitajskem. Ko bodo našli pravi konec, bom svojim cenjenim ugankarjem sporočil. Do takrat pa vsem prijateljem in prijateljicam: Adijo, pa zdrava ostanil! — Ugankarski striček.

VSAK

**SLOVENSKI GOSPODAR
ZAVARUJE SEBE, SVOJCE IN SVOJE IMETJE
EDINO LE PRI**

VZAJEMNI ZAVAROVALNICI V LJUBLJANI

**ZAVARUJE: POŽAR — VLOM — NEZGODE
KASKO — JAMSTVO — STEKLO
ZVONOVE — ŽIVLJENJE
KARITAS**

Podruž. Celje: Palača Ljudske posojilnice

Glavno zastopstvo: Maribor, Loška ul. 10

Krajevni zastopniki v vsaki fari